

ΠΕΡΙΠΤΕΡΟ ΙΔΕΩΝ

Περιπτεράς: **Στέλιος Ελληνιάδης**
defimag@otenet.gr
elliniadis.wordpress.com

Η απάνθρωπη ελευθερία του δυτικού ανθρώπου

Η μουν και παραμένω εναντίον της ελευθερίας όπως την αντιλαμβάνονται και την εργαλειοποιούν οι επικυρίαρχοι, οι αποικιοκράτες, οι δουλέμποροι, οι εκμεταλλευτές του ανθρώπινου μόχθου, οι άρπαγες του πλούτου των λαών.

Είμαι και παραμένω συνήγορος και υπερασπιστής μόνο της ελευθερίας που δεν συνυπάρχει με ούτε προϋποθέτει τη σκλαβιά ή τη λεηλασία των άλλων. Και πιστεύω ότι κάθε καλών προθέσεων άνθρωπος θα πρέπει να είναι ειλικρινής και να ελέγχει υπέρ ποίας ελευθερίας είναι. Γιατί, αν είναι υπέρ της δικής του ελευθερίας ανεξάρτητα από το αν αυτή αντλεί τους πόρους για την ύπαρξή της από την καταπάτηση της ελευθερίας των άλλων, ακόμα κι αν η ελευθερία του είναι παράγωγο της ανελευθερίας και της δυστυχίας του ανθρώπινου είδους, υπάρχει πρόβλημα.

Ελεύθερος μπορεί να αισθάνεται κανείς ακόμα και μέσα στη φυλακή, πνευματικά. Ή να αισθάνεται ελεύθερος αδιαφορώντας ή απορρίπτοντας ό,τι συμβαίνει γύρω του. Κι αυτή μπορεί να είναι μια φιλοσοφική στάση ζωής που υιοθετούν και καλλιεργούν κάποιοι άνθρωποι που θέλουν να δραπετεύσουν νοητικά από τις καταπιεστικές κοινωνίες αφού νιώθουν ότι δεν μπορούν πρακτικά να τις αλλάξουν. Και επιλέγουν το στοχασμό και την αποχή από τα κοινά. Αλλά αυτοί είναι λίγοι και δεν έχουν σχέση με τους μισάνθρωπους και συμφεροντολόγους, που νοιάζονται μόνο για τη δική τους ελευθερία ακόμα κι αν αυτή πληρώνεται πολύ ακριβά από τους άλλους.

Οι βαθιά φιλοσοφημένοι και πολιτικοποιημένοι πολίτες δεν έχουν ψευδαισθήσεις. Ξέρουν πολύ καλά ότι η ελευθερία, η πραγματική, για όλους, είναι πολύ μακρινός στόχος. Κι ότι η ελευθερία την οποία εμπορεύεται και παρέχει το σύστημα είναι fake. Πρώτα-πρώτα, βασίζεται στη θέληση των ισχυρών που τη δίνουν σε όποια δόση επιθυμούν και την παίρνουν πίσω ανάλογα με τι τους συμφέρει. Είναι βάρβαρη «ελευθερία», γιατί ο κάθε χρήστης, ο κάθε «ελεύθερος», την εξαργυρώνει με την ανελευθερία και τον πόνο των άλλων που είναι αδύναμοι, αιχμάλωτοι, εξαρτη-

μένοι και υποτελείς των επικυρίαρχων κτητόρων και διανομέων της «ελευθερίας».

Πώς μπορεί ένα υγιές πνευματικά πολίτης να θεωρεί τον εαυτό του ελεύθερο όταν ζει σε ένα περιβάλλον, σε μια κοινωνία, που οι περισσότεροι άνθρωποι είναι φτωχοί ή ζουν στο όριο, που είναι άνεργοι, χαμηλόμισθοι και χαμηλοσυνταξιούχοι, που είναι μετανάστες και πρόσφυγες, που είναι όμηροι του συστήματος με τα σπίτια τους υπό εκποίηση, όταν η φωνή τους πνίγεται και δεν ακούγεται, όταν η μόνη συμμετοχή τους στα κοινά είναι η κάθε τέσσερα χρόνια άσκηση του εκλογικού δικαιώματος επειδή καμία άλλη συμμετοχή στη «δημοκρατία» δεν προβλέπεται.

Έτσι κι αλλιώς, όσες ελευθερίες κι αν έχω, ελεύθερος δεν είμαι. Γιατί με παρακολουθούν, ελέγχουν τις επικοινωνίες μου, έχουν πρόσβαση σε όλα τα προσωπικά μου στοιχεία, γνωρίζουν με ποιους έχω επαφές, ποιοι είναι οι φίλοι μου, ποιες είναι οι προτιμήσεις μου, τι ακούω, τι τρώω, τι πίνω, τι αγοράζω, τι λέω και πού πάω! Ο εργοδότης μου με αφήνει άνεργο όποτε αυτός αποφασίσει, ο ιδιοκτήτης του σπιτιού με βγάζει στο δρόμο όποτε μου αυξήσει υπέρμετρα και ασύδοτα το ενοίκιο, το κράτος με φορολογεί άνισα και άδικα προσφέροντας όλες τις απαλλαγές στους πλούσιους, η κυβέρνηση με στέλνει να σκοτωθώ στον πόλεμο όποτε εκείνη κρίνει αναγκαίο, οι τοπικοί ολιγάρχες που ελέγχουν Τύπο, τηλεόραση, ραδιόφωνο σερβίρουν μόνο τη δική τους αλήθεια και οι παγκόσμιοι ολιγάρχες που κατέχουν τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης μας λογοκρίνουν και αποκλείουν κατά την κρίση τους. Δηλαδή, ακόμα και η ελευθερία να εκφράσω μια άποψη περιορίζεται στα μικρά περιθώρια που μου αφήνουν να τη διατυπώσω. Και με 100 like με πείθουν ότι η φωνή μου ακούστηκε βροντερή στον κόσμο!

Υπό όρους

Συγκριτικά, στο δυτικό κόσμο, υπάρχουν στοιχεία ελευθερίας. Αλλά ούτε στο δυτικό μπλοκ υπήρχαν ανέκαθεν ούτε ο δυτικός κόσμος είναι ομοιόμορφος ως προς τα δικαιώματα των πολιτών. Και το κυριότερο: το δυτικό σύστημα

κυριαρχίας δεν αναγνωρίζει τα ίδια δικαιώματα για τον υπόλοιπο κόσμο. Τα επικαλείται σαν όπλο εναντίον των αντιπάλων του, αλλά δεν τα εφαρμόζει, ούτε καν τα απαιτεί από το χώρο επιρροής του. Κατά κανόνα εμποδίζει και αποτρέπει την εφαρμογή τους ακόμα κι εκεί που έχει την ισχύ να τα προωθήσει. Αν εξαιρέσεις τρεις ή τέσσερις χώρες που τις έκαναν δημοκρατίες –προβληματικές κι αυτές– αστικού τύπου για γεωπολιτικούς λόγους, γιατί Άγγλοι, Γάλλοι, Πορτογάλοι, Ισπανοί, Ολλανδοί, Γερμανοί κ.λπ., που κατείχαν επί αιώνες εκατοντάδες χώρες και λαούς, δεν έστησαν ούτε μία στοιχειώδη δημοκρατία αλλά τοποθέτησαν παντού τα πιο διεφθαρμένα και καταπιεστικά καθεστώτα;

Είναι απαράβατος κανόνας ότι οι ελίτ δεν μοιράζουν τον πλούτο τους. Ούτε την ελευθερία που απολαμβάνουν. Μόνο, σε επιλεγμένες περιπτώσεις και για ορισμένους λόγους, δανείζουν μικρά μερίδια πλούτου και ελευθερίας που μπορούν να ανακληθούν ανά πάσα στιγμή κατά την κρίση του παραχωρούντος.

Αυτός ο τύπος του εκχωρούμενου μεριδίου ευημερίας και ελευθερίας υποστηρίζεται από πολύπλοκα νομοθετικά συστήματα, από μηχανισμούς ελέγχου και καταστολής και από μία αντίληψη που πρέπει να την υιοθετήσεις αν θέλεις να απολαύσεις αυτά που σου παραχωρούνται. Κι αυτό το τελευταίο, η αποδοχή και ενσωμάτωση αυτής της αντίληψης, είναι κοινωνικά η βάση των εκμεταλλευτικών συστημάτων. Είναι η ιδεολογία τους. Προβάλλεται δε τόσο έντονα, τόσο επίμονα, τόσο ολοκληρωτικά, που ακόμα και οι επικριτές του συστήματος δεν μένουν ανεπηρέαστοι. Κι αυτή η αντίληψη δεν έχει «αξία» μόνο ως δικαίωμα. Η μεγαλύτερη της δύναμη είναι η υλική της βάση. Που διαπαιδαγωγεί τους πολίτες ότι όχι μόνο η ελευθερία τους, αλλά και η υλική τους ευμάρεια, η ποιότητα της ζωής τους, η άνεση και το ευ ζην τους, εξαρτάται από την υποστήριξη που θα παρέχουν στο σύστημα όσο άδικο και βάρβαρο κι αν είναι.

Η συναίνεση

Η επιτυχία του συστήματος να

διασφαλίζει στοιχεία της ελευθερίας και της υλικής ευημερίας στους υπηκόους του είναι συνάρτηση της δυνατότητας των ελίτ να επιβάλλονται στις κοινωνίες των χωρών τους και σε άλλους λαούς αντλώντας πόρους, ανθρώπινο δυναμικό, πρώτες ύλες κ.λπ., με το χαμηλότερο δυνατό κόστος και στη μεγαλύτερη δυνατή αφθονία. Κι αυτή η «αξία» έχει εμπεδωθεί στις δυτικές κοινωνίες, τουλάχιστον από την εποχή των κονκισταδόρες που εξάντλησαν μέχρι τελευταίας ρανίδας, μέχρι εξολόθρευσης, τους λαούς της Αμερικής, της Αφρικής, της Ασίας και της Ωκεανίας.

Είναι ταυτισμένες οι δυτικές ελίτ μ' αυτό το σύστημα, της επικυριαρχίας, της υποδούλωσης, της εξάρτησης, της εκμετάλλευσης και της λεηλασίας σε όλες του τις διαβαθμίσεις και παραλλαγές. Και έχουν καταφέρει ενδύοντας τις πολιτικές τους με τα κατάλληλα πνευματικά και λογικά υποπροϊόντα, να πείθουν τους υπηκόους τους ότι αυτή η τάξη πραγμάτων εκπορεύεται από το θεό ή από τη φύση των ανθρώπων που είναι άνισοι από την ιδιοσυστασία τους. Ότι οι άνθρωποι της Δύσης, που παίρνουν διάφορες ονομασίες ανάλογα με τον φορέα αυτών των αντιλήψεων και τις ανάγκες κάθε εποχής («λευκοί», «λευκή φυλή», «χριστιανοί», «λευκοί χριστιανοί», «λευκοί προτεστάντες», «Άριοι», «Αγγλοσάξονες», «ιουδαιοχριστιανοί», «Αμερικάνοι», «Ευρωπαίοι...»), είναι ανώτεροι. Και γι' αυτό, στη διαδικασία εκπολιτισμού των κατώτερων, είναι σωστό και θεμιτό να τους εκμεταλλεύονται, να τους κλέβουν και να τους κακομεταχειρίζονται. Με την εμπέδωση αυτής της «αξίας» στη Δύση, εξασφαλίζεται η συναίνεση των κοινωνιών, η σύμφωνη γνώμη σημαντικής μερίδας των πολιτών υπέρ των αποικιοκρατικών, ληστρικών και γενοκτονικών επιδρομών σε όλο τον κόσμο. Το βλέπει κανείς σε κάθε πολεμική επιχείρηση, σε κάθε αφανισμό κρατών και πολιτισμών· πόσο εύκολα εξασφαλίζεται η έγκριση της πλειονότητας των πολιτών των ιμπεριαλιστικών κρατών για κάθε επιθετικό πόλεμο, για κάθε επέμβαση και πραξικόπημα. Έχει γίνει αναπόσπαστο μέρος της ατομικής και συλλογικής τους συνείδησης, της

κουλτούρας τους, ότι η ελευθερία τους και η ευημερία τους εξαρτάται από την κυριαρχία των ελίτ που τους διοικούν πάνω στους τρίτους, τους ξένους, τους υποδεέστερους, τους άγριους, τους κίτρινους, τους μαύρους, τους μουσουλμάνους, τους Ασιάτες, τους Άραβες, τους Βαλκάνιους, τους ανθρωποφάγους, τους νοητικά κατώτερους, τους υπάνθρωπους, τους Τούρκους, τους Αφρικάνους, τους Εβραίους, τους Σλάβους, τους Ρώσους.

Οι Μαγδαληνές

Οι κομμουνιστές αντιστάθηκαν, αμφισβήτησαν σθεναρά και με αυτοθυσία αυτό το σύστημα και την κουλτούρα του. Αλλά σήμερα, μετά την αποδυνάμωση και εξαφάνιση του σοβιετικού προτύπου, αλλά και, το πιο βασικό, μετά την ενσωμάτωση στο σύστημα, με παροχές, προνόμια και βόλεμα, και ως συνέπεια μιας φαρδιάς ανοχής και αποδοχής από τις ελίτ, πάρα πολλοί «προοδευτικοί» της Αριστεράς, ως μετανιωμένες Μαγδαληνές που επιστρέφουν στο μαντρί, έγιναν βασιλικότεροι του βασιλέως. Υποκλίθηκαν στο σύστημα και ανέλαβαν να συμβάλουν στη βελτίωση και διάσωσή του. Βλέπε σοσιαλδημοκράτες, ανανεωτικούς, κεντρώους και πράσινους. Για τα μερίδια ελευθερίας-ευημερίας που τους προσφέρονται ως επιβράβευση της ενσωμάτωσής τους.

Τι να κάνουμε; Στη Δύση έχουμε ελευθερίες που όχι μόνο δεν τις οφείλουμε σ' αυτούς τους ξυπόλητους της Ανατολής και του Νότου, αλλά κινδυνεύουμε να τις χάσουμε απ' αυτούς, διαικνούνται. Οπότε συμφωνούμε και πρωτοστατούμε στο να τους υποτάξουμε. Γιατί αυτοί δεν καταλαβαίνουν από ελευθερία. Οπότε θα τους βομβαρδίζουμε μέχρι να τους καταστρέψουμε και να τους γονατίσουμε. Κι έτσι η πολύτιμη ελευθερία μας θα διαφυλαχτεί. Χοντρικά, αυτό είναι το κυρίαρχο σκεπτικό στη Δύση τουλάχιστον τα τελευταία πεντακόσια χρόνια! Κι εντωμεταξύ, συνεχίζουν, εφόσον είναι οι κατώτεροι και οι απείθαρχοι, θα τους παίρνουμε ό,τι καλό έχουν και δεν ξέρουν να το αξιοποιήσουν. Από τα αγάλματα, τα έργα τέχνης, τα θρησκευτικά σύμβολα και τα οικιακά τους σκεύη